

Arrest

nr. 63 812 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnen kwamen op 4 november 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvragen van verzoekers bij beslissingen van 30 maart 2011, verstuurd op dezelfde dag bij aangetekende brief.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van S.I.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kollë (gemeente Vushtrri), Kosovo. In 1993 vertrok u naar Duitsland omdat u problemen had met de Serviërs. In oktober 2001 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo. Na uw terugkeer wilde u zich in 2001 registreren als inwoner van Kosovo maar dit lukte niet meteen. Er werd gezegd dat u moest wachten omdat de aanvragen van personen die in Kosovo gebleven waren voorrang hadden. U was zo verbolgen over deze handelswijze dat u nooit nog een poging heeft gedaan om u in Kosovo te registreren. U kende echter nooit problemen met de Kosovaarse autoriteiten. In 2007 leerde u uw vrouw, Z. J. (O.V.6716845) kennen in Prishtinë. Haar familie verzette zich hevig tegen jullie relatie omwille van het leeftijdsverschil tussen jullie beiden en omwille van het feit dat uw broer F. in de gevangenis gezeten had voor moord. In 1999 was hij aanwezig toen zijn buurman een andere persoon vermoordde nav een conflict. Uw broer werd echter ook veroordeeld voor moord en bleef tot 2006 in de gevangenis. De oudste broer van uw vrouw, N., kwam u en Z. in 2007 tegen op straat en werd kwaad op jullie. Uw vrouw werd onder druk gezet om jullie relatie stop te zetten. In september 2009 kwam Z. bij u in Vushtrri wonen. Hierna hadden u noch Z. ooit nog persoonlijk contact met haar familie. U hoorde van andere mensen dat de familie van Z. haar vaak kwam zoeken. In het daaropvolgende jaar bleven jullie binnen en zou haar familie twaalf of dertien keer naar Vushtrri gekomen zijn. Zij kwamen uw neven en broers tegen en zeiden tegen hen dat ze hun zus terug wilden en ze uitten dreigementen. In december 2009 stuurde u een oom en een neef als bemiddelaar naar de familie van uw vrouw. Dit had echter geen resultaat want ze bleven zich verzetten tegen een huwelijk tussen u en Z.. Op 1 november 2010 vertrokken jullie samen vanuit Kollë. Op 4 november 2010 kwam u aan in België en u vroeg diezelfde dag asiel aan. U bent in het bezit van uw Kosovaarse geboorteakte, afgegeven op 12 februari 2007 te Vushtrri, een kopie van de eerste bladzijden van een verlopen Joegoslavische identiteitskaart afgeleverd op 2 maart 1987, uw diploma van de faculteit voor metallurgie te Mitrovica afgegeven op 15 januari 2010 en documenten afgegeven door UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo) over de gevangenisstraf van uw broer F. S..

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo enkel en alleen verlaten te hebben omwille van problemen met de familie van uw partner Z.. Jullie werden door hen bedreigd omdat ze niet akkoord waren met jullie relatie (CGVS, p. 11 en 17). Er dient te worden opgemerkt dat dit door u aangehaalde element een probleem van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is, dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, als etnische Albanees, voor bovenvermelde problemen met de familie van uw vrouw geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft uw problemen nooit kenbaar gemaakt aan de politie (CGVS, p. 13). Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat de politie niet veel zou kunnen doen, is geen afdoende rechtvaardiging voor dit nalaten. U baseert deze uitspraak namelijk louter op andere gevallen waarvan u gehoord hebt. In een naburig dorp zou een gelijkaardige situatie zich voorgedaan hebben en daarbij zouden doden zijn gevallen. U verklaarde echter zelf dat u niet wist of de betrokkenen naar de politie gestapt waren toen er bedreigingen geuit waren (CGVS, p.13 en 14). U hebt ook nooit hulp gezocht bij de internationale autoriteiten omdat u meende dat deze u zouden hebben doorverwezen naar de lokale autoriteiten. Deze bewering is echter hypothetisch en steunt niet op concrete elementen. Ook de verklaring van uw echtgenote voor het nalaten klacht in te dienen bij de autoriteiten, namelijk omdat zij medelijden had met haar familie (CGVS gehoor Z. J.i, p. 9), is niet afdoende. Het doel van een klacht bij de politie is namelijk het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking

tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aansluitend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde persoonlijk nooit problemen gekend te hebben met de autoriteiten in Kosovo (CGVS, p. 17). Ook uw vrouw kende nooit problemen met de autoriteiten in Kosovo (CGVS, Zyhra Jashari, p. 10).

Tot slot hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om problemen met de familie van uw partner te vermijden. In dit verband haalde u aan dat haar familie u zou kunnen vinden in Kosovo (CGVS, p. 16). Dit argument kan niet worden weerhouden daar uw vrees dienaangaande hypothetisch van aard is en geenszins wordt ondersteund door concrete elementen. Toen u met uw partner samenwoonde in Vushtri werd u immers nooit rechtstreeks geconfronteerd met haar familie (CGVS, p. 13). Verder verklaarde u dat u niet genoeg inkomsten had om elders te gaan wonen (CGVS, p. 16). Ook dit argument volstaat niet daar het van zuiver socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw geboorteakte en de kopie van uw Joegoslavische identiteitskaart bevestigen louter uw identiteit, die hier geenszins ter discussie staan. De documenten afgegeven door UNMIK in verband met de gevangenisstraf van uw broer, Fazli Sylja, bevestigen dat uw broer een gevangenisstraf heeft uitgezeten, hetgeen hier eveneens niet betwist wordt. Uw diploma bevestigt dat u een universitaire graad heeft behaald in Kosovo, hetgeen niets verandert aan de bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van J.Z.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese geboren in Strofc (gemeente Prishtinë) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. In 1997 verhuisde u met uw familie naar Prishtinë. In 2007 leerde u uw man I. S. kennen. Uw familie verzette zich hevig tegen jullie relatie omwille van het leeftijdsverschil tussen jullie beiden en omwille van het feit dat de broer van uw man in de gevangenis had gezeten voor moord. Uw oudste broer, N., kwam jullie in 2007 tegen op straat. Hij werd kwaad op jullie en gaf jullie beiden een duw. In november 2009 ging u bij uw man in Vushtri wonen. Hierna had u geen contact meer met uw familie. U hoorde van andere mensen dat uw familie u vaak kwam zoeken. De familie van uw man stuurde één keer bemiddelaars naar uw familie maar zij bleven zich verzetten tegen jullie relatie. Omdat de zaak niet opgelost raakte besloten jullie uiteindelijk om Kosovo te verlaten. Op 4 november 2010 kwam u aan in België en u vroeg diezelfde dag asiel aan. U bent in het bezit van een Kosovaars paspoort afgegeven op 4 augustus 2008 en een Kosovaarse identiteitskaart afgegeven op 22 april 2009.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner, I.S. (OV. 6716855). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo enkel en alleen verlaten te hebben omwille van problemen met de familie van uw partner Z.. Jullie werden door hen bedreigd omdat ze niet akkoord waren met jullie relatie (CGVS, p. 11 en 17). Er dient te worden opgemerkt dat dit door u aangehaalde element een probleem van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is, dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, als etnische Albanees, voor bovenvermelde problemen met de familie van uw vrouw geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft uw problemen nooit kenbaar gemaakt aan de politie (CGVS, p. 13). Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat de politie niet veel zou kunnen doen, is geen afdoende rechtvaardiging voor dit nalaten. U baseert deze uitspraak namelijk louter op andere gevallen waarvan u gehoord hebt. In een naburig dorp zou een gelijkaardige situatie zich voorgedaan hebben en daarbij zouden doden zijn gevallen. U verklaarde echter zelf dat u niet wist of de betrokkenen naar de politie gestapt waren toen er bedreigingen geuit waren (CGVS, p.13 en14). U hebt ook nooit hulp gezocht bij de internationale autoriteiten omdat u meende dat deze u zouden hebben doorverwezen naar de lokale autoriteiten. Deze bewering is echter hypothetisch en steunt niet op concrete elementen. Ook de verklaring van uw echtgenote voor het nalaten klacht in te dienen bij de autoriteiten, namelijk omdat zij medelijden had met haar familie (CGVS gehoor Z. J.i, p. 9), is niet afdoende. Het doel van een klacht bij de politie is namelijk het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aansluitend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde persoonlijk nooit problemen gekend te hebben met de autoriteiten in Kosovo (CGVS, p. 17). Ook uw vrouw kende nooit problemen met de autoriteiten in Kosovo (CGVS, Zyhra Jashari, p. 10).

Tot slot hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om problemen met de familie van uw partner te vermijden. In dit verband haalde u aan dat haar familie u zou kunnen vinden in Kosovo (CGVS, p. 16). Dit argument kan niet worden weerhouden daar uw vrees dienaangaande hypothetisch van aard is en geenszins wordt ondersteund door concrete elementen. Toen u met uw partner samenwoonde in Vushtri werd u immers nooit rechtstreeks geconfronteerd met haar familie (CGVS, p. 13). Verder verklaarde u dat u niet genoeg inkomsten had om elders te gaan wonen (CGVS, p. 16). Ook dit argument volstaat niet daar het van zuiver socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw geboorteakte en de kopie van uw Joegoslavische identiteitskaart bevestigen louter uw identiteit, die hier geenszins ter discussie staan. De documenten afgegeven door UNMIK in verband met de gevangenisstraf van uw broer, Fazli Sylja, bevestigen dat uw broer een gevangenisstraf heeft uitgezeten, hetgeen hier eveneens niet betwist wordt. Uw diploma bevestigt dat u een universitaire graad heeft behaald in Kosovo, hetgeen niets verandert aan de bovenstaande beslissing."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw paspoort en uw identiteitskaart, staven louter uw identiteit en nationaliteit, die hier geenszins ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Verzoekers verwijzen naar het uiteengezette feitenrelaas en zijn van mening dat hun problemen wel degelijk vallen onder artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de problematiek van bloedwraak. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen niet gemotiveerd zijn daar waar geen motivering wordt opgegeven waarom de casus niet zou vallen onder artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de vaststellingen aangaande de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Zij menen dat ter zake het bijkomend motief zoals opgegeven door verzoekster niet afdoende is om een weigeringsbeslissing te kunnen motiveren. Het verwijzen naar algemeenheden volstaat niet om een beslissing te schragen. De algemene informatie van het Commissariaat-generaal slaat niet op de bescherming die zou worden geboden bij het specifieke probleem van verzoekers. Verzoekers konden naar eigen zeggen niet wachten tot ze vermoord zouden worden. Verzoekers menen via een aantal internetartikels aan te tonen dat de rechtsbescherming niet afdoende is (stuk 4). Uit de bijgevoegde getuigenverklaring zou blijken dat een efficiënte rechtsbescherming niet tot de mogelijkheden zou behoren (stuk 3).

Verzoekers menen dat het bijkomend motief van het niet hebben van inkomsten niet afdoende is om de beslissing te motiveren. Verzoekers voeren aan dat Kosovo een té klein gebied is om met kans op succes gebruik te maken van een intern vluchtalternatief.

Verzoekers vervolgen dat de redenering van het Commissariaat-generaal alsof men zou moeten kiezen voor het omkomen van de honger bij gebrek aan bestaansmiddelen artikel 3 EVRM zou schenden (verbod op onmenselijke behandeling). Dat overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet voormeld artikel kan worden ingeroepen nu schendingen van het EVRM kunnen ingeroepen worden als zijnde vervolging. Dat het intern vluchtalternatief dat enkel kan worden bereikt dankzij een schending van artikel 3 EVRM aldus niet kan beschouwd worden als een intern vluchtalternatief. Dat ook voormelde schending van artikel 3 EVRM niet kan gelet op artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, nu men inzake subsidiaire bescherming rekening dient te houden met de Europese regelgeving.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift voor een groot deel bestaan uit theoretische overwegingen die verzoekers niet concreet en afdoende betrekken op de motivering van de bestreden beslissingen, daar waar een middel juist een concrete grief moet inhouden gericht tegen de bestreden beslissingen (RvS, nr. 139.948, 31 januari 2005; RVS, nr. 139.953, 31 januari 2005). Verzoekers vragen in wezen dat de beslissing van de commissaris-generaal hervormd wordt en zij in aanmerking zouden komen voor de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

Verder wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 7 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is en konden ze zich laten bijstaan door een raadsman. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3. De asielaanvraag van verzoekers berust op de problemen die zij stellen te hebben ondervonden nadat de familie van verzoekster zich gekant had tegen hun relatie waardoor er op hen een bloedwraak rust. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers ten onrechte menen deze problematiek valt onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag. Verzoekers tonen immers niet aan dat de voorgehouden bloedwraak verband houdt met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag, met name met hun ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging (RvS 15 juli 2003, nr. 121.615). De door verzoekers aangehaalde feiten zijn van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en vallen buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag zodat verzoekers niet aantonen te vrezen in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vooreerst vast dat bestreden beslissingen terecht vaststelden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze, als etnische Albanezen, voor bovenvermelde problemen geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor verzoekers een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers maar verleend worden bij gebrek aan nationale bescherming. In casu blijkt dat verzoeker nooit klacht heeft neergelegd tegen de problemen die hij ondervond noch bij de lokale noch bij de internationale autoriteiten (gehoorverslag,

13). De verklaring voor dit nalaten steunt op hypothetische beweringen van verzoeker dat deze toch niets zouden kunnen doen. Ook de verklaring van verzoekster voor het nalaten klacht in te dienen bij de autoriteiten, namelijk omdat zij medelijden had met haar familie (gehoorverslag, 9), is niet afdoende. Het doel van een klacht bij de politie is namelijk net het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Er kan dan ook in redelijkheid worden besloten dat er in Kosovo anno 2011 behoorlijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Het bijvoegen van één enkel Duitstalig internetartikel (stuk 3) is niet van aard om het geheel van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en dat gebaseerd is op verschillende onafhankelijke en objectieve bronnen, te weerleggen. De voorgelegde getuigenverklaring (stuk 4) is gebaseerd op bronnen met een nauwe familieband, die bezwaarlijk als objectief kunnen beschouwd worden. Het stuk vertoont bovendien een sterk gesolliciteerd karakter. De kritiek van verzoekers op de toegang tot effectieve bescherming vanwege de autoriteiten is dan ook niet ernstig te noemen.

De commissaris-generaal kon tenslotte in redelijkheid stellen dat uit niets blijkt dat verzoekers zich, in toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, niet elders in Kosovo konden vestigen om problemen met verzoeksters familie te vermijden. Verzoekers overtuigen niet waar zij aanvoeren dat een intern vluchtalternatief voor hen niet openstaat omwille van een te klein gebied en niet genoeg inkomsten. Het gebrek aan inkomsten is hoe dan ook een argument van zuiver socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van het vluchtelingenverdrag noch onder de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad merkt ten slotte op dat wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot blote beweringen die allerminst overtuigen. Verzoekers tonen derhalve niet aan bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico op ernstige schade te zullen lijden in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar tot slot verzoekers beweren dat de bestreden beslissingen niet gemotiveerd zijn inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat dit niet strookt met een eenvoudige en aandachtige lezing van beide bestreden beslissingen waaruit duidelijk een afdoende motivering rond deze weigering blijkt.

2.5. Verzoekers vragen in fine de zaak te verwijzen naar een driedelige kamer, doch dit verzoek is niet gemotiveerd. De Raad stelt vast dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn en de eenheid van rechtspraak, de juridische moeilijkheid noch het belang van de zaak vereisen dat deze wordt verwezen naar een kamer met drie leden in toepassing van artikel 39/10 van de vreemdelingenwet. Het verzoek wordt derhalve verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER